

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyně JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobkyně: **O. M.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-130947-4/SO-2014

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-130947-4/SO-2014, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 16 342 Kč, k rukám jejího advokáta Mgr. Vratislava Taubera, sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 24. 7. 2013 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014, č. j. OAM-38467-15/DP-2013, žádost žalobkyně podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítlo z důvodu zjištění jiné závažné překážky, která měla spočívat v neplnění účelu dlouhodobého pobytu (účast v právnické osobě).
2. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě popsala průběh dosavadního řízení před správními orgány a namítala, že udělala vše proto, aby splnila své zákonné povinnosti. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, povinen požádat o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně tuto povinnost splnila až po dvou letech povoleného pobytu, nicméně jednání tohoto se dopustila již před čtyřmi lety a od tohoto okamžiku žádnou právní povinnost neporušila. Nelze jí klást k tíži, že řízení o žádosti trvalo čtyři roky.
4. Žalobkyně od 4. 8. 2011 neplnila účel povoleného pobytu (účast v právnické osobě), avšak již v roce 2013 udělala vše pro to, aby byl účel pobytu změněn. O narušení veřejného pořádku tak mohlo jít pouze do okamžiku, než požádala o vydání nového povolení za účelem zaměstnání. Žalobkyně dosud měla platné povolení k zaměstnání a povolení k pobytu. Pokud neplnila účel povoleného pobytu z důvodu, že hodlala pobývat na území za účelem jiným, navíc za situace, kdy ani nebylo reálné povolený účel pobytu plnit, nelze jí vyčítat, že v podstatě účel pobytu neplní doposud.
5. Narušení veřejného pořádku lze v případě žalobkyně zařadit do období, které skončilo před 4 lety. Pokud je v současné době jednání z tohoto období hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území, jde o nesprávnou aplikaci tohoto pojmu, neboť pokud docházelo k nežádoucímu jednání ze strany žalobkyně, bylo překonáno jejím následným bezproblémovým pobytem na území. Hrozba musí být reálná, skutečná, dostatečně závažná a aktuální (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151), což v případě žalobkyně splněno není.
6. Vzhledem k tomu, že žalovaná jednání žalobkyně vyhodnotila nesprávně a označila ho za jinou závažnou překážku jejího pobytu na území, zbavila se povinnosti zabývat se dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života.
7. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně pobývá na území České republiky na základě fikce legálního pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění

účinném do 17. 12. 2015, a nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svém právu nerušeně pobývat na území.

9. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně nevykonávala funkci jednatelky, ani podnikatelskou činnosti jako osoba samostatně výdělečně činná. Po celou dobu uděleného povolení k dlouhodobému pobytu v období od 4. 8. 2011 do 3. 8. 2013 tedy neplnila účel pobytu (podnikání). Namísto toho byla zaměstnána ve Fakultní nemocnici v Bohunicích.
10. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
11. Skutečnost, že žalobkyně pobývá na území od roku 2007, není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu. Cizinec je povinen chovat se v souladu s českým právním řádem. Tím, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu, tuto povinnost zásadním způsobem porušila.
12. Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

13. Při ústním jednání dne 23. 5. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Účastníci nevznegli žádné návrhy na provedení důkazů a ani soud o své vlastní vůli nehodlal dokazováním skutkový stav doplňovat.
14. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že intenzita narušení veřejného pořádku se snižuje délkou správního řízení. Je nutné stanovit, jak dlouho bude v případě žalobkyně ještě závažná překážka trvat. V předmětné situaci jsou dány specifické okolnosti, neboť žalobkyně měla platné povolení od Úřadu práce k zaměstnání.
15. Podle žalované je zřejmé, že žalobkyně 2 roky povolený účel pobytu neplnila. Změnu povolení měla začít řešit dříve. Ani její pozdější bezproblémové chování nemůže zhojit neplnění účelu povolení. K námitce neposouzení dopadů do soukromého života žalobkyně žalovaná zdůraznila, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců je povinna tuto otázku zkoumat jen pokud to zákon výslovně stanoví.

V. Posouzení věci soudem

16. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
17. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
18. Žalobkyně v projednávané věci brojí proti právnímu posouzení žalované, že v jejím případě byly dány důvody pro zamítnutí žádosti o změnu povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu jiné závažné překážky.
19. Soud tedy hodnotil, zda na základě skutkových okolností projednávané věci bylo na místě aplikovat § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

20. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*[c]izinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*“
21. Z ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „*[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*“
22. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
23. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobkyně pobývala na území České republiky nejprve na základě víza nad 90 dnů uděleného za účelem zaměstnání s platností od 16. 1. 2007 do 31. 5. 2007. V době od 1. 6. 2007 do 31. 5. 2009 pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“. Následně požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Toto povolení jí bylo uděleno s platností od 1. 6. 2009 do 31. 3. 2011. V době platnosti tohoto pobytového oprávnění požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, které jí bylo vydáno s platností od 4. 8. 2011 do 3. 8. 2013.
24. Dne 24. 7. 2013 podala žalobkyně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. K ní žalobkyně mj. doložila rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 5. 6. 2013, kterým jí bylo povoleno zaměstnání u zaměstnavatele Družstvo SamMA, sídlem Poděbradova 304/143, Brno, s místem výkonu práce Jihlavská 20, Brno, druh práce: uklízeči a pomocníci ve zdravotnických a sociálních zařízeních.
25. Z protokolu o výsledku ze dne 6. 11. 2013 vyplývá, že žalobkyně pracuje pro Družstvo SamMA, resp. paní N. ve Fakultní nemocnici v Bohunicích v Brně. Platné živnostenské oprávnění nevlastní. Na otázku, v jaké obchodní společnosti byla účastna, uvedla, že známý jménem V. jí nabídl účast ve společnosti HAROMANO s. r. o., aby mohla pracovat bez povolení. Pro tuto společnost nic nevykonávala. Manžel jí sdělil, že by práce pro tuto společnost mohla být podvod a proto tam nešla a začala pracovat na základě pracovního povolení pro paní N.
26. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ostatně na jeho rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, odkazovala i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že účel, pro který byl cizinci pobyt na území povolen, musí být fakticky uskutečňován. Neurčitý právní pojem „jiná překážka pobytu cizince na území“ zahrnuje jevy a situace, které nelze zcela přesně právně definovat. Zákonodárce tak

„vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“

27. Soud nejprve podotýká, že jelikož žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ještě v době platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu, uplatnila se tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (k analogické aplikaci tohoto ustanovení i na případy, kdy cizinec pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu a nikoli víza k pobytu nad 90 dnů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011-73). Obecné výtky žalobkyně, že správní řízení trvalo 4 roky, je tak nutné odmítnout, neboť délka správního řízení nemohla jít k tíži žalobkyně, svědčila-li jí fikce pobytu.
28. Žádost žalobkyně ze dne 24. 7. 2013 ministerstvo správně posoudilo podle jejího obsahu jako žádost podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně jejím prostřednictvím žádala o změnu účelu pobytu - z dosavadního pobytu za účelem účast v právnické osobě na pobyt za účelem zaměstnání.
29. Při věcném posouzení žádosti žalobkyně správní orgány vycházely z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k situaci, kdy cizinec žádal o prodloužení stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu, nikoli o udělení nového povolení s ohledem na změnu účelu pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Právě z judikatury týkající se prodlužování povolení k dlouhodobému pobytu totiž plyne závěr, že pokud cizinec neplní účel, za kterým mu byl dlouhodobý pobyt na území povolen, je dán důvod pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu cizince (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29 nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 - 35). Uvedený závěr však není automaticky přenositelný na případ žalobkyně, neboť již ze samotné podstaty věci plyne, že cizinec žádající o změnu účelu pobytu tak činí buď proto, že do budoucna hodlá povolený účel pobytu změnit, anebo jej již v době podání žádosti o změnu účelu pobytu neplní (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2016, č. j. 7 Azs 227/2015-49).
30. Při rozhodování o žádosti o změnu účelu pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí správní orgány v každém jednotlivém případě posoudit skutkové okolnosti případu a poté uvážit, zda lze tyto okolnosti ve svém souhrnu skutečně považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ČR. Obecně se ve správním řízení postupuje podle zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, podle které má správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zároveň je nutné, aby správní orgány přistupovaly k interpretaci neurčitých právních pojmů obezřetně a individuálně.
31. Žalovaná v posuzovaném případě podřadila skutkový stav pod neurčitý právní pojem a měla za to, že u žalobkyně je dána jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Soud se s ohledem na skutkové okolnosti případu s právním posouzením žalované (resp. správního orgánu I. stupně) neztotožňuje.

32. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není možné vnímat jako jakési zbytkové ustanovení a bezbřehou skutkovou podstatu, která by pro správní orgány znamenala neudělení pobytového oprávnění z jakéhokoli důvodu jinam nezařaditelného. Naopak toto ustanovení musí být vykládáno velmi uvážlivě a s maximální opatrností. V nyní posuzované věci se jedná o situaci, kdy žalobkyně pobývala na území České republiky od 16. 1. 2007 postupně na základě víza nad 90 dnů za účelem podnikání, následně na základě dlouhodobého pobytu za někdejším účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ a poté na základě povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem zaměstnání. Toto povolení jí bylo uděleno s platností od 1. 6. 2009 do 31. 3. 2011. V době platnosti uvedeného pobytového oprávnění požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, které jí bylo vydáno s platností od 4. 8. 2011 do 3. 8. 2013. Ve správním spise jsou založeny rovněž rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně, kterými bylo žalobkyni povoleno zaměstnání pro Družstvo SamMA a to již od roku 2012. Poslední rozhodnutí Úřadu práce založené ve správním spise je ze dne 23. 6. 2016, kterým bylo žalobkyni povoleno zaměstnání od 1. 7. 2016 do 30. 6. 2017. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně po celou dobu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tj. i v době podání žádosti o povolení, byla držitelkou pracovního povolení a zaměstnaneckou činnost vykonávala v souladu se zákonem.
33. Soud si je vědom, že žalobkyně v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání neplnila účel povoleného pobytu. Je však nutné zdůraznit konkrétní okolnosti případu, a to že žalobkyně byla po celou dobu platnosti předchozího povolení zaměstnaná v Družstvu SamMA, k čemuž měla platné povolení k zaměstnání od úřadu práce. Žalobkyně nevykonávala nelegální práci, a nepředstavovala tedy ohrožení trhu práce. Naopak, Úřad práce jí povolení k zaměstnání opakovaně prodloužil s ohledem na situaci na trhu práce.
34. Existence závažné překážky pobytu cizince na území je jakousi zbytkovou kategorií, proto musí být k aplikaci tohoto ustanovení přistupováno velmi uvážlivě. Zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, je na místě, existují-li skutečně vážné důvody (vážné překážky), pro něž by cizinci mělo být bráněno pobývat na území České republiky. Pokud zástupce žalované při jednání zdůrazňoval, že žalobkyně měla požádat o nové povolení ihned poté, co zjistila, že povolený účel pobytu nebude plnit, lze s tím jistě souhlasit. Na druhou stranu však lze do jisté míry pochopit i situaci žalobkyně, která po dobu platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu žádné kroky ke změně účelu vydaného povolení nečinila a věc začala řešit teprve před vypršením jeho platnosti. Jako zásadní skutečnost, jež tento případ odlišuje od případů obdobných, se soudu jeví fakt, že žalobkyně po celou dobu povoleného pobytu vykonávala závislou práci pro Družstvo SamMa a žádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu právě za účelem zaměstnání, které na území ČR již několik let legálně vykonávala; svůj pobytový status hodlala uvést do souladu se skutečností.
35. Popsané skutečnosti vedou soud k závěru, že pokud žalobkyně nyní žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, k němuž má vydáno příslušné povolení od úřadu práce a fakticky jej zde již několik let v souladu s právními předpisy ČR vykonává, nelze její žádost zamítnout podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců z důvodu jiné „zvlášť závažné překážky“, přestože bylo zjištěno, že předchozí účel

pobytu (účast v právnické osobě) žalobkyně neplnila. Aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správními orgány tak v projednávaném případě byla podle soudu příliš extenzivní.

36. Námitka nesprávného posouzení důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je proto důvodná.
37. Posuzování žalobní námitky, že správní orgány měly hodnotit dopady rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně, je vzhledem k výše přijatému závěru o nesprávné aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, bezpředmětné. Přesto však soud ve shodě se žalovanou uvádí, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí vydávaná podle zákona o pobytu cizinců. Přiměřenost dopadů podle § 174a zákona o pobytu cizinců posuzují správní orgány jen u těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47). V projednávaném případě zákon o pobytu cizinců povinnost posoudit dopady rozhodnutí o nepovolení dlouhodobého pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje. Námitka tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou z důvodu nesprávné aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, proto napadené rozhodnutí žalované zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
39. Žalobkyně v podané žalobě požadovala i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. však soud takovým návrhem není vázán a je toliko na jeho úvaze, zda při zrušení rozhodnutí žalované přistoupí i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V projednávané věci je soud přesvědčen, že postačuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
41. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Náklady řízení žalobkyně se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4000 Kč (3000 Kč za podanou žalobu a 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku) a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobkyně. Soud přiznal zástupci žalobce odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby, účast na jednání) 3 × 3100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 3 × 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); celkem 10 200 Kč. Tuto částku soud zvýšil v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. o 2142 Kč připadajících na daň z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce je k této dani registrován; náklady na právní zastoupení proto činí celkem 12 342 Kč. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 16 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. května 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu